

Reality show s milencem napříč Amerikou

Milostný a dobrodružný cestopis a průvodce

14 Texas. Riviéra u Corpus Christi

Umíte si představit, jak chutná sex po několika koupelích ve slané i sladké vodě, po třech dnech na cestách a za zvuků oceánské bouřlivé symfonie v dur?

(...)

Nejnámější pláž města Corpus Christi, ležícího na břehu ohromného stejnojmenného zálivu, je **Corpus Christi Beach**; na jejím jižním okraji kotví slavná válečná letadlová loď USS Lexington, proměněná v muzeum. Také tady stojí **Texaské státní akvárium**, prý úžasné. Věřím tomu, jednou z atrakcí je například nádrž simulující prostředí Mexického zálivu včetně jeho obyvatel. Zrovna když jsme byli v Corpus Christi, buldozery pláž rozšiřovaly a upravovaly, nákladáky navážely i nový písek. „Voda je tam velmi klidná, skvělá pro děti,“ řekla mi dáma v infocentru. „Můžete se také opalovat nebo chytat ryby,“ doporučovala s úsměvem. Ryby na plážích chytá kdekdo, a nejen v Texasu. „Dávej si pozor, tahle voda je nebezpečná,“ tvrdil mi o něco později jeden z rybářů, s nimiž jsem se na pláži dala do řeči. „Břeh jde hodně rychle do hloubky a navíc jsou tady dost silné spodní proudy.“ Tak nevím. O amerických infocentrech se často říká, že informátoři vědí jenom omezený výsek informací – například že ve městě jezdí autobusy, ale už neporadí, kde hledat zastávku a jaký je jízdni řád. Informace o pláži této teorii odpovídá. Z praktického hlediska to znamená, že je nutné brát všechno s rezervou, na nic se nespolehat a obstarat si vždycky informace z více zdrojů – alespoň v některých případech. Na Corpus Christi Beach jsme se sice nekoupali, ale voda se

vlnila „normálně“. Možná však právě v tom spočívala její záludnost.

Na Corpus Christi se mi líbí jeho název. Ani ne tak kvůli překladu a významu – Tělo Páně – ale čistě pro jeho zvukomalebnost. Může za něj Španěl Alonso Alvarez de Pineda, který sem připlul v roce 1571 a pojmenoval záliv na počest svátku Božího těla – v ten den totiž tady jeho koráb zakotvil. Pinedova socha dnes stojí

v downtownu na rohu ulic Laredo a Agnes.

Corpus Christi slouží jako přístav, a to hluboký a hodně velký – po Houstonu druhý největší v Texasu a šestý největší v celých USA. Armáda ho využívala už za války s Mexikem, kdy zde zřídila vojenskou námořní základnu, která je v Corpus Christi dodnes, kromě dalších v okolí. Proto tu kotví i USS Lexington. Soukromé jachty a čluny mají přístaviště přímo v downtownu. Chvilí jsme postáli na břehu pláže a pozorovali slavnou letadlovou loď, ale nakonec převládly přízemní starosti, jako kde budeme spát a kde se umyjeme. Logická úvaha „kde je pláž, tam je sprcha“ sice neplatí úplně vždycky, avšak pravděpodobnost je velká, takže vyrazíme na Mustang a Padre Islands. Přesně v tomto pořadí, protože infocentrum je na východním okraji downtownu, a proto je jednodušší pokračovat tímto směrem. Přes úžasný most Harbour

Bridge na silnici číslo 181 a potom po čísle 361 do Port Aransas je to asi 56 kilometrů. Poslední úsek cesty se houpeme na vlnách – jediná možnost, jak se dostat na této straně přes průliv, je trajekt. Převáží zdarma a funguje nepřetržitě 24 hodin denně. Silnice číslo 361 potom pokračuje dál po Mustang Islandu až na začátek Padre Islandu, kde kousek za ostrovním infocentrem ústí na J. F. K. Causeway a už pod jiným názvem mívá námořní základnu a vede zpět do Corpus Christi z druhé strany. Když sem někdo přijede jenom na chvíli, může si po této trase udělat kolečko a s pomocí několika odboček získá rychlý, i když jenom povrchní přehled, jak to v Corpus Christi a na ostrovech vypadá.

Cesta za sprchou se zasekla brzy poté, co nás trajekt vyklopil na Mustang Islandu. Hlavním centrem (vlastně – jediným centrem, jedinou vesnicí tady) je **Port Aransas**, starý rybářský přístav, ve kterém se prý zastavil čas a stále si uchovává ráz starobylého plážového městečka. Něco na tom bude, protože Port Aransas nevyniká žádným kvasem, opravdu působí jako hnízdo, kde v podstatě není co dělat, kromě koupání, slunění a rybaření.

Na pláži zrovna probíhá hodina biologie. V různých skupinkách jsou tady roztroušeni studenti z Poteet High School z dallaského předměstí Mesquite. Zatímco někteří jenom tak bloumají po písku, jiní zkoumají vyplavená zvířata a dvě nebo tři partičky se perou s vlnami a patnáct dvacet metrů od břehu se snaží širokými sítěmi vylovit nějaké živočichy. Síť potom rozloží na břehu a spolu s učitelkou zkoumají mořské obyvatele. Betty McDanielová, asi tak pětapadesátiletá dáma menší postavy a větší váhy, oblečená do bílých šatů, které vypadají jako velký nátělník do půli stehen, přednáší nauku o vodě. Vůbec nevypadá jako upjatá učitelka. V průramcích jí zpod šatů vykukují barevné proužky plavek v oslnivé kombinaci světlounké zelené s tmavě modrou, u pasu má ledvinku na hnědém koženém řemínku a na nohou bílé tenisky. Světlé vlasy si musí stále odhrnovat z čela, kam jí je sfoukává prudký vítr, ale nezdá se, že by jí to vadilo. Chodí mezi studenty a jejich sítěmi, pojmenovává živočichy, které ulovili, a některé z nich předává do plastového kbelíku. „Jsme tady na exkurzi v University of Texas Marine Science Institute,“ říká. „Nalovíme kraby, rybky i medúzy a potom si o nich necháme v institutu vyprávět.“ Její studenti jsou rozmanitou směsicí národností, ras i přístupů. Někteří loví se sítěmi, jiní postávají, baví se, ale jakmile kamarádi přinesou síť, jdou se podívat, co vylovili. Další omrzele přecházejí po písku a nudí se. Jedni svlečení do plavek, další v kraťasech a tričku, jiní nacpaní do džínů a větrovek. **Marine Science Institut**, postavený kousíček od pláže, je známé zařízení založené v roce 1941 pro výzkum oceánu a ekologii. Jeho návštěvnické centrum, otevřené zdarma veřejnosti, se pyšní sedmi akvárii, která ukazují různé typy lokálního oceánského mikrokosmu. Promítají se v něm i filmy, třeba o želvách nebo o ekosystému bariérových ostrovů.

Slunce intenzivně pálí. Duben mi připadá jako skvělé období k návštěvě Corpus Christi. Teplota je naprosto úžasné, a přitom je tady málo lidí, není sezona. V lednu se průměrné teploty pohybují mezi 10 a 20 stupni Celsia, zatímco uprostřed prázdnin, v červenci, je to 25 až 35 stupňů. Nejmokřejším měsícem je září, kdy naprší průměrně patnáct centimetrů vody, následují srpen, květen, červen a říjen. Takže duben opravdu vychází jako ideální. A co teprve když je člověk vykoupáný a čistý... A tak vyrážíme dál, abychom konečně našli sprchu. Od Mexického zálivu fouká silný vítr a vzduch je plný písku. Pokud nezavřu ústa, mám je za chvíli plná. Robert bez váhání zastavuje u první sprchy, kterou potkáváme, a zkouší, jestli funguje. Jsem trochu překvapená, když vytryskne voda. Přece jenom, jsme tak trochu jako na konci světa. Americký konec světa se ale zjevně liší od konců světa někde v Ohňové zemi. Na kilometrech pláže není vůbec nic – kromě odpadkových košů a fungujících sprch. Občas velký činžák, občas pár bungalovů, jinak prázdno. Žádné bary ani restaurace.

Sprcha je možná příliš silné slovo. Na úpatí vysoké duny leží na písku dřevěná rampa a ze země trčí tenká trubka se zahnutým koncem, z něhož tryská (v horším případě jenom teče) studená voda, stačí pohnout páčkou doprava. Takových sprch je tu pět. Neváhám ani chvíli, k prachu a špíně z předchozích dnů se nalepil už i zdejší písek. Voda je nejdřív arkticky ledová, ale po první minutě jsem si zvykla a vůbec se mi zpod ní nechce. Sprchuji se v kalhotkách a podprsence a doufám, že kolem zrovna nepojede žádné policejní nebo šerifské auto. Nerada bych skončila za katrem, obviněná z nemravného chování. Umývám se sice úplně všude, ale moje pohyby jsou decentní a snažím se být nenápadná. Robert si žádné problémy nedělá. Rejdí rukama všude pod svými šortkami, důkladně umývá všechny záhyby, a když je třeba, klidně si šortky shrne a vystaví obnažený bílý zadek vodě. Z nohavic se mu valí proudy pěny a já trnu, aby se neobjevil snaživý a zodpovědný šťoural a nedostali jsme pokutu za znečišťování životního prostředí. V téhle bláznivé zemi, ve které lidé vysoudili miliony od McDonald's za to, že jim nikdo neřekl, že se mohou horkou kávou z kelímku opařit, a kde neexistují nahatá mimina, je možné úplně všechno. Naštěstí jediní svědci jsou chlapíci v postarším GMC, kteří zřejmě ani nevěří tomu, co vidí. „Dva lidi se sprchují pod sprchami, které jsou k tomu určené. To teda nečekali,“ komentuje jejich vykroucené hlavy Robert.

Ujeli jsme po pláži více než 24 kilometrů až k hranicím státního parku Mustang Island. Panuje tu klid a pohoda. Lidí potkáváme málo, občas se někdo koupe nebo rybaří. Za celou dobu jsme viděli sotva dvacet aut. Na pláž můžete vjet několika přístupovými cestami, jež odbočují ze silnice 361. Na některých místech pláže jsou do písku zaražené souběžně

s pobřežím kůly: vyznačují jakousi parkovací zónu, za kterou už auta nesmí. Většinou je však prostor naprosto volný. Neznamena to, že můžete zůstat stát, kde se vám zamane, ale funguje jakási zvyková disciplinovanost – parkuje se prostě při kraji vyježděné plážové cesty. Lidé přijedou, vytáhnou z auta skládací židličky nebo lehátka, usadí se a pozorují oceán. Bodejt by se nedoživali vysokého věku! Po hodině dvou se zvednou, sbalí židličky a jedou domů. K parkování na plážích je třeba koupit si za sedm dolarů na rok „plážovou známku“. O velkých svátcích, jako jsou Den nezávislosti (4. 7.) či Labor Day (první pondělí v září), sem přijíždí relaxovat až sto tisíc lidí, jak jsem se dozvěděla v infocentru v Port Aransas.

Mustang Island State Park je od Port Aransas vzdálený oněch 24 kilometrů, které jsme projeli po plážové cestě, a jím ostrov Mustangů končí. Jako v každém státním parku, i tady se vybírá vstupné, a to pět dolarů na auto a den, pěší a cyklisté platí tři dolary a ti, kdo mají kupon městské hromadné dopravy v Corpus Christi, neplatí nic. Pět mil dlouhý plážový park chrání pás dun vysokých někde víc než deset metrů, který ho odděluje od silnice. Za poplatek sedm dolarů můžete kempovat na pláži pod stanem, máte k dispozici pitnou vodu i plážové sprchy (normální koupelny jsou u domu správy parku) a můžete i rozdělávat ohně. Čas od času je tábořiště zavřené, když bývá příliš vysoký příliv. Árvíčka mají svůj kemp s elektrickými a vodovodními přípojkami za hradbou dun a platí patnáct dolarů za noc.

Pobřežní duny oddělují jako ohromná hradba oceán od vnitřní části ostrova. Drží pohromadě díky řídké vegetaci, která prý dokáže zadržet tolik písku, aby během tří let vyrostl převis vysoký čtyři a půl metru. I když na první pohled vypadají jako mrtvé a neplodné hromady písku, jsou duny neobyčejným světem, v němž žijí mimo jiné američtí zajíci a králíci, různé myši a krysy, mývalové, pásovci, vačice, syslové a dokonce i kojoti.

Pomalou se vracíme zpátky do Port Aransas a cestou hledáme místo, kde bychom se mohli vykoupat v oceánu. Proč ne, když tu máme sprchy hned u nosu. Vítr vzdouvá hladinu i pláž. Zvířený písek je asi největším záporem ostrova. Větrno je tu celoročně, akorát někdy víc a jindy o něco méně. Corpus Christi je jednou z největrnějších oblastí Texasu, pokud jde o dobu, po kterou vítr fouká. Na vyjádření stačí jediné slovo: stále. Průměrná rychlost větru dosahuje podle údajů Národního centra klimatických dat 20 kilometrů za hodinu („mnohem méně, než se zdá“, jak je připojeno k údajům), ale právě teď, v dubnu, to bývá 23 kilometrů za hodinu. Takže ani duben není dokonalý. Musím opatrně a hlavně rychle otevírat a zavírat dveře auta, protože jinak máme hned všechno zaváté. Jít na pláž se také nedá, vítr nafouká písek do všeho. Milovníci **windsurfingu** to tu zbožňují a jejich časopisy řadí Corpus Christi s Laguna Madre mezi deset nejlepších windsurfingových míst na světě. Kvete zde také parasailing.

Hledat místo na koupání je vlastně hloupost. Stačí zastavit a jít. Kdekoli. Voda je teplá a vlny tak velké, že se trochu bojím, aby mě neodnesly. Zřejmě se ale bojím málo, a tak se bahním a nechávám se houpat na hladině. Ačkoli se na pláži opakují varování před silnými mořskými proudy, jsem celkem v klidu a nic necítím. Také se plácám poměrně blízko u břehu. Vyhnala mě až medúza plavající nedaleko. Ústup byl rychlý a razantní, vadí mi. Viděla jsem jich dost dopoledne, oceán je vyplavuje neustále a potom leží v mokřem písku, průhledné neforemné koule. Zajímavé pro studenty, odpudivé pro mě.

Vpodvečer se vracíme k Port Aransas, na pláž k zaparkovaným árvíčkům. Kus pláže na nejsevernějším výběžku Mustang Islandu se jmenuje **Nueces County Park**. Přes den se tady parkuje zadarmo, ale jakpak je to v noci? Nikde žádná budka, žádný výběřčí, parkující auta nemají za sklem žádné registrační karty. Tak ideálnímu stavu nevěřím, takže pátrám – a opravdu, pro noční parkování je potřebná „plážová známka“ za sedm dolarů. Kdykoli máme někde něco platit, stávám se hnusným Harpagonem. Asi to má příčinnou souvislost s tím hnusným chlebem, který pořád jíme, hnusným levným margarínem, jímž si ten chleba mažeme, hnusným spaním v autě, hnusnou špinou, která je mým každodenním společníkem, a hnusně prázdnou peněženkou... Takže raději budu za hnusného hlupáka, a kdyby nás náhodou někdo kontroloval a platbu vyžadoval, udělám ze sebe hnusného blbce, který si myslí, že je všechno zadarmo, a ani ho nenapadlo, že by si měl kupovat nějaké povolení...

Měli jsme štěstí, nikdo po nás nic nechtěl, ale trochu nervozity jsem si užila. Nechce se nám ještě spát, a tak jedeme prozkoumat noční život v **Port Aransas**. Jenže přístav je v devět večer úplně mrtvý. Potkali jsme partičku studentek ze skupiny, kterou jsme dopoledne pozorovali na pláži. Bezradně se motaly v ulicích, hledaly zábavu, hlasitě vykřikovaly a snažily se přilákat něčí pozornost, leč marně. Jediní, kdo se k nim připojili, byli jejich vlastní spolužáci. Restaurace i bary jsou poloprázdné, není sezona. Přitom tady zřejmě bylo hodně živo nedlouho před naším příjezdem: od konce února do začátku dubna trvá období jarních školních prázdnin, kdy se sem nahrnou tisíce studentů z kolejí a univerzit. To je jediné období v roce, kdy by se měl člověk Port Aransas vyhnout. Počet návštěvníků převyšuje počet domácích padesátinásobně. Vzhledem k tomu, že v Port Aransas žijí tři tisíce lidí, čítá studentská invaze 150 000 osob. Není divu, že mnoho místních bere nohy na ramena a vrací se až po prázdninách. Mně připadá Port Aransas jako dobré místo na víkend, ale na

dovolenou? Co bychom tady dělali? Pláže jsou skvostné a přes den se lze zabavit, jenomže co večer? V Port Aransas jsme objevili jedno zvláštní místočko. Nedaleko přístavu, u **Ansel Brundrett Pier**, mola vybíhajícího kousek do plavebního kanálu, jímž lodě vplouvají do zálivu, jsme našli malé parkoviště. Stahují se na ně hlavně rybáři chytající na molu. U paty mola stojí domeček, v tom domečku stoleček... Ne, v tom domečku hajzlíček. Otřesný hajzlíček. Neumím, a ani si nechci představovat, jací lidé sem chodí, protože vzhled záchodků je na hranici snesitelnosti a jejich čistota v pozdním odpolední spíš už za touto hranicí. Betonový domek, betonové podlahy, záchodová mísa kovová, místo dveří jenom přepážka, na podlaze loužičky a kusy toaletního papíru. Otřásám se odporem a hnusem, ale nemám jinou možnost, kde se vyčurat. Venku se nikde nedá přičapnout. Nejde jenom o přičapnutí, člověk musí být dokonale ukrytý, aby ho nikdo neviděl, protože jinak je třeba počítat s rychlým příjezdem šerifa, kterého zavolá šmírák pozorující okolí zpoza záclony. Ulevila jsem si, ale ještě víc se mi ulevilo, když jsem ze záchodku vypadla ven.

Z mola jsme pozorovali západ slunce a na parkovišti se zbavili předposledního kufru. Ráno jsme totiž koupili ve Wal-Martu plastový box za 3,44 dolaru „na kuchyň“. Přeložili jsme do něho hrnečky, talíře, příbory, kastrol, čaj a další zbývající trvanlivé zásoby. Robert se tím definitivně vzdal malého modrého kabinového kufříku. Kdysi ho za drahé peníze koupil ve Vídni. Už je sice trochu poničený, ale přesto ho chtěl někomu prodat za sto dolarů. Když zjistil, že podobné kufříky mají v obchodech za třicet dolarů, slevil na deset. Nakonec jsme ho nenápadně odložili u kontejneru právě na tomhle parkovišti. Snad někomu ještě poslouží, je to pěkný kufřík. Při odjezdu jsem trnula, aby za námi někdo nevystartoval, že jsme si zapomněli kufr.

Nedalekou městskou marinu s veřejnými rampami pro spuštění člunu na vodu zřídili hned vedle přístaviště trajektů. Její parkoviště vypadá napůl jako park, protože ho člení ostrůvky zeleně s piknikovými přístřešky. Asi aby měli kde čekat ti, kdo se nevejdou na loď. Přes den ho zaplní auta s přívěsy, na nichž se vozí lodě. Teď večer tady parkuje snad deset vozů a my. V závětrí si vaříme kávu a přikusujeme bledavý a nedobrý kmínový chléb. Vítr zesílil a jsem ráda, že se vůbec podařilo uvařit vodu. Nechceme budít pozornost, ani tady určitě není zvykem, aby se lidé večer jen tak potulovali po parkovišti, a když to dělají, tak určitě mají nekalé úmysly. Raději se vracíme na pláž, připravit se na noc.

I na pláži duje vítr ještě silněji než odpoledne, ale zato nevřeští rackové, což je obrovská úleva. Oceán je hlučný noční soused: žádné jemné šumění, kdepak. Hučí jako Niagarské vodopády, ale přesto jsem ráda, že nocujeme právě tady. Spát na pláži, na břehu Mexického zálivu, to je přece terno! Díky okolním árvíčkům se cítím bezpečně. A umíte si představit, jak chutná sex po několika koupelích ve slané i sladké vodě, po třech dnech na cestách, za zvuků oceánské bouřlivé symfonie v dur? Vůbec nevdí, že sexujete v podstatě v krabici. Je božské zase cítit Robertovo nahé tělo přitisknuté k mému a poslouchat ty drobné něžné sprostačinky, kterými mi říká, jak rád se se mnou miluje.

Pár vteřin před tím, než usnu, si představuji, jak musel být tenhle ostrov kdysi drsný. Napřed tu pobíhali divocí indiáni Karankawa, prý kanibalové. Lovci-sběrači, závislí na koryších a mušlích. Do začátku 19. století je ale vyhladily nemoci, Komančové a evropští kolonisté. Po plážích se potulovali divocí koně mestenos, které sem dovezli Španělé. Proto ostrov dostal jméno Wild Horse Island a později Mustang Island. A pak už usínám, bez ohledu na rachot oceánu.

Ranní probuzení je kruté, rackové křičí skoro nesnesitelně. Na snídani raději mizíme k molu s hnusnými záchodky, bohužel hlavně kvůli těm záchodkům. Jiné nejsou brzy ráno k mání. Ale malé parkoviště u mola obklopují ze tří čtvrtin domy a zdi, takže vítr se tady neprohání

jako na pláži. V zátvři velkého kontejneru s odpadky mohu zapálit vařič a uvařit snídani. Dnes se máme: snídáme vajíčka, chleba, rajče a papriku. Kufr už u kontejneru není. Přece jenom se někomu hodil.

Postávám na molu a pozoruji nevzhledné rybářské lodě a nákladní čluny vyplouvající z přístavu. Rozrážejí hladinu a voda se od jejich přídě hrne jako sníh od pluhu v zimě, také tak bílá a zářivá. Těsně před cákající vodou vyskakují **delfíni**, vyprovázející lodě na jejich cestu do oceánu. Vypadá to, jako by s lodí závodili nebo dokonce hráli hru, jestli jim vjede na paty, nebo ne. Lodě plují rychle, ale delfíni jsou vždycky o potřebný kousek vpředu a každým skokem bez přestání udržují potřebný odstup a náskok. Když loď vyjede z průplavu, disciplinovaně se vracejí, aby jako lodivodové vyvedli na moře další koráb.

V osm hodin jsme dostali společnost: přijela záchodková úklidová četa. Napřed bílý ford pick-up s dvojicí Mexičanů a černochem ověšeným zlatem, který skupince zřejmě velí, rozdává totiž kbelíky a saponáty. Chvíli po nich zastavuje u záchodků drahé černé sportovní Mitsubishi. Vystupuje z něho pečlivě nalíčená blondýna s nalakovanými nehty, oblečená v modrobílých domácích kalhotách, bílém tričku a elegantních letních pantoflích. Pohybuje se tím zvláštním kroutivě-houpavým stylem, charakteristickým pro prostitutky kdekoli na světě. „Asi dostala za trest veřejně prospěšné práce,“ odhaduje Robert. Úklid záchodů určitě není jejím standardním zaměstnáním, nevypadá na to ani ona, ani její auták. Je mi jí docela líto – pokusila jsem se ráno záchodky použít, ale hodně rychle jsem z nich vycouvala. Smrad a svinčik dokázaly zastavit i mou fyzickou potřebu. Blondýna si oblékla rukavice, černocho jí podal kbelík s koštětem a potom už zmizela uvnitř. Jsem zvědavá, jak dlouho jí to bude trvat. K mému překvapení je za chvíli venku, i Mexičané jsou už hotoví. Mitsubishi odjíždí první a blondýna pořádně přišlápla plyn, pneumatiky jenom zakvílely. Nejdu zkontrolovat kvalitu práce, také nemusím vidět a vědět všechno.

Vracíme se na pláž vykoupat se a osprchovat. Oceán je ještě bouřlivější než včera a tentokrát jsem ve vodě ostražitá, neboť cítím silné spodní proudy. Ale koupel je osvěžující, vychutnávám si ji a zapomínám na nepříjemnosti a problémy. Alespoň na chvíli. Dnes musíme najít Kinko's, připojit se na internet a zjistit, co je nového. Cestou se ale zastavíme na Lexingtonu a zkusíme proniknout dovnitř na novinářskou legitimaci. Jsem skeptická, protože například ve státních parcích legitimace nezabírá a je třeba zaplatit, chceme-li dovnitř.

Možná uspějeme, říkám si na parkovišti u lodě, štěstěna nám dnes přeje: získali jsme volné místo u parkovaček, na nichž zbývají dvě a půl hodiny zaplaceného času.

Letadlová loď Lexington, krátce a důvěrně zvaná Lex nebo také Lady Lex, kotví naproti Corpus Christi Beach a i ze břehu jsou vidět letadla a protiletcká děla na její palubě. Ačkoli je natřená nenápadnou vojenskou šedí, působí mohutným dojmem. Abychom se dočasně „nalodili“, musíme vystoupat po dlouhém, skoro stometrovém můstku. Zrovna se po něm proti nám řítí golfový elektromobil, se kterým vyvázejí a svázejí starší a méně pohyblivé turisty. A také tlusté turisty, protože jim dělá lávka s nepatrným převýšením značné problémy.

Lexington je zřejmě turisticky největší atrakcí Corpus Christi. Často se stává, že největší atrakce – ať už „největší“ z jakýchkoliv důvodů – bývá nudná, o Lexingtonu to však neplatí. Samozřejmě je zajímavá už pouhá možnost prolézt válečnou mateřskou letadlovou loď, ale jenom to by bylo málo. Na palubě Lexingtonu jsou vystaveny různé druhy vojenských letadel – phantomy, skyhawky, Tomcat, Cougar, Corsair, Nightingale a další včetně vrtulníku Cobra. Systém táhel a lan s hákem názorně ukazuje, jak letadla při přistání „házela kotvu“: hák se zachytil za ocelové lano a zbrzdil letoun. Prozkoumali jsme princip ukládání letadel do

hangáru i speciální výtahy, jimiž se vytahovala na palubu. Vlezli jsme si do několika simulátorů, připoutali se pásy a mačkali knoflíky na kniplu. Dál už záleží jenom na fantazii, co člověk prožije, prostředí je dostatečně inspirativní. Když jsem si prohlížela malé stísněné kabiny posádky, přemýšlela jsem, jak lidé mohli (a na ostatních lodích vlastně mohou dodnes) na lodi žít dlouhé měsíce a nezbláznit se. Nebo že si nesrazí hlavu v úzkých a nízkých uličkách. Letadlová loď je malé plovoucí soběstačné městečko včetně nemocnice a kuchyně zařízené jako malá závodka. Jedním z největších zážitků pro mě bylo, když jsem si sedla do kapitánského křesla. Vysoko nad palubou a ještě výš nad hladinou, před sebou spoustu budíků a přístrojů, skoro jako v pilotní kabině letadla. Napadaly mě různé bitevní obrazy. Lexington působil za druhé světové války v Pacifiku. Je dlouhý skoro 280 metrů a vysoký jako devatenáctiposchoďový dům. Jeho hlavní paluba je větší než tři fotbalová hřiště. Na vodu spustili Lexington (v americké historii to byla již pátá válečná loď tohoto jména, které se používá na památku bitvy u Lexingtonu v Massachusetts za války o nezávislost) v září 1942 a sloužit začal 17. února 1943. Japonci se ho báli jako čert kříže, protože se vždycky objevil nečekaně jako duch, když byli přesvědčeni, že ho potopili, a způsobil jim další škody. Říkali mu proto anglicky Blue Ghost, Modrý duch, byl totiž natřený netradiční modrou barvou. Za každou cenu se ho snažili zlikvidovat. Nejvážnější následky měl útok kamikadze Zeke v listopadu 1944 na Filipínách, kdy zahynulo 47 námořníků a 127 jich bylo zraněno. Na lodi jsou vystavené fotografie zachycující útok, v kabinách se promítají dokumentární snímky a další, 70mm filmy v Imaxu zřízeném na lodi.

Během své téměř padesátileté služby urazil Lexington 334 400 kilometrů, což je, jako kdyby osmkrát obeplul celý svět. Sloužil déle než kterákoli jiná válečná loď v historii USA. Odstartovalo z něho přes 300 000 letadel a drží jeden zvláštní primát: byl první americkou letadlovou lodí, na níž se staly členy posádky i ženy. Službu končil jako tréninková loď námořnictva. V 80. letech už byl jeho provoz příliš drahý a americké námořnictvo se rozhodlo nahradit Lexington modernější lodí (stala se jí USS Forrestal). Nastal boj o to, kdo Lexington získá. Zvítězilo Corpus Christi, jež se o Lexington ucházelo kvůli dlouhé tradici námořních základen v okolí a vůbec působení námořnictva USA v těchto končinách. Vytvořilo nejlepší projekt, který podpořili místní podnikatelé i obyvatelstvo, a shromáždilo tři miliony dolarů na jeho realizaci. V červnu 1992 přivlekli Lexington do Corpus Christi a zakotvili naproti Corpus Christi Beach.

Od dívek u vchodu jsem dostala list papíru. Na jedné straně je plánek hangárové paluby s vyznačením začátků všech pěti prohlídkových okruhů. Orientačním bodem je figurka zvaná Minuteman: následuj Minutemana a neztratíš ve spleti chodeb, palub a kajut správný směr. Minuteman vypadá jako zálesák. Oblečený do haleny s rozhalenkou, s vykasanými rukávy a ve vysokých botách, stojí nakročeno na kameni, oběma rukama svírá dlouhou pušku. Připadalo mi divné, že na lodi neřídí provoz námořník, ale zjevně pevninská krysa. Pak jsem zjistila, že v roce 1774 si skupina kolonistů v Massachusetts slíbila, že kdykoli se střetnou s ozbrojenci, vždycky budou připraveni a nikdo je nezaskočí. Každý z nich byl schopen proměnit se ve vojáka v té samé minutě, kdy se dozvěděl o nebezpečí – proto se jim začalo říkat „minutemani“. Čtyři Lexingtony z pěti (tedy kromě prvního) používaly symbol minutemana, protože posádka byla „always ready“, vždy připravena, tak jako minutemani.

Na druhé straně listu s plánkem jsem našla formulář nabízející členství v něčem, co by šlo nazvat klub přátel Muzea Lexington. Za finanční příspěvek se můžete stát členem s výhodami, jako je vstup na Lexington zdarma, sleva na nákup suvenýrů nebo předplatné čtvrtletníku Lexletter.

Výhody – snad kromě volného vstupu na loď, ale kolikrát ročně tam člověk jde – jsou v podstatě bezvýznamné, avšak o výhody v tomto případě vůbec nejde. Jde o patriotismus. Lexington je totiž finančně naprosto soběstačnou institucí. Nedostává žádné peníze z místních, státních nebo federálních vládních agentur a veškeré náklady včetně údržby lodi pokrývají příjmy z grantů, darů, vstupného (10 dolarů dospělí, osm senioři, pět děti), členských poplatků, z prodeje suvenýrů v obchodě na lodi, příjmů ze speciálních akcí na Lexingtonu a nočních programů pro mládež (o životě na lodi). Patriotismem jsou motivováni i dobrovolníci v roli informátorů a hlídačů na lodi.

Lexington je přístupný denně s výjimkou Christmas Day (25. 12.) od devíti do 17 hodin.

Postávám na startovací palubě a hledím průhledem mezi dvěma letadly na oblouk

Přístavního mostu. Impozantní konzolový most je rozkročený nad plavebním kanálem, z jedné strany v downtownu, z druhé v severní části města. Takhle zdálky vypadá jako drátěný. Taková dlouhá housenka s jedním hrbem a dvěma nohama, které nesou právě ten hrb. V dálce za mostem vidím lesknoucí se a dýmající shluk rafinerií. Připadá mi, že se dívám do laboratoře.

Přístavní most, **Harbour Bridge**, dlouhý 190 a vysoký 76 metrů, postavili v roce 1959 za dvacet milionů dolarů. Na rozdíl od mnoha a možná většiny podobných úžasných mostů po něm vede i chodníček pro pěší, a tak se z něho můžete pohodlně kochat výhledem na přístav nebo město. Na ostatních mostech se člověk nemůže kochat vůbec, jelikož se přes ně jezdí rychlostí blesku, v několika proudech, takže musíte dávat pozor na provoz a ne na výhled.

U každé mostní nohy na protějších březích plavebního kanálu vydláždili pozorovatelnu pro turisty, aby mohli sledovat lodní provoz. Nadšenci tu mohou vydržet klidně hodiny, protože je tady dost živo. Nákladní lodě převážejí především ropu, obilí, bavlnu a chemikálie. Chvíli jsem si pozorně prohlížela konstrukci mostu. Drátěný dojem vyvolávají tisíce železných tyčí a stříbřitých plátů, pospojovaných nýty. Musí jich být miliony a docela by mě zajímalo, kolik lidí a jak dlouho most nýtovalo.

Jak asi dlouho trvalo, než ve středověkých loděnicích postavili námořní loď? Jak dlouho čekal Kolumbus na svůj trojlístek? Nevím – a zřejmě to nevědí ani v pěti velkých námořních muzeích v Evropě a v Americe, kde jsem se to snažila dozvědět. Španělé dvacátého století však potřebovali pět let (a utratili přitom 6,5 milionu dolarů), než vyrobili na počest 500. výročí Kolumbovy cesty do Nového světa znovu Niňu, Pintu a Santa Marii. Použili na ně borovice a duby ze stejných lesů v Pyrenejích a historickém regionu Halič, což je dnešní jihovýchodní Polsko a západní Ukrajina, odkud pocházely kmeny na Kolumbovy lodě. Do Ameriky se lodě dostaly stejným způsobem jako jejich předobrazy – po moři a vlastní silou. Obcházím kolem vysokého dřevěného plotu, který obklopuje **Muzeum vědy a historie** (Museum of Science and History) postavené u paty Harbour Bridge, a hledám šmírovací škvíru. Plot je ale dokonale jednolitý, nenašla jsem ani žádný vypadlý suk. Teprve když mě

Robert zvedne do výšky, mohu na minutu nahlédnout za ohradu a dychtivě nasát alespoň pár prchavých dojmů. Dovnitř nemohu, je zavřeno. Ale jsou tady, skoro na dosah: Pinta a Santa Maria na souši mezi palmami, vystrojené, jako by měly brzy vyplout. Niňa kotví v městské marině a není veřejnosti přístupná.

Španělský dar Americe napřed absolvoval triumfální pouť po osmnácti přístavech USA potom lodě zakotvily v roce 1993 v Corpus Christi, které vyhrálo soutěž o čest být domovským přístavem slavné trojky.

Snaha Španělů postavit co nejvěrnější repliky šla tak daleko, že hřebíky se kovaly ručně, jako za Kolumba. Těsnění je

a

konopné a plachty se šily z lněného plátna, které je strukturou nejbližší plátnu konopnému, používanému v 15. století. Zvláštní: lodě vypadají maličké, jako skořápky vlašských ořechů.

Muzeum je otevřené denně kromě pondělí, zavřeno je i při největších svátcích – na Memorial Day (čtvrté pondělí v květnu), Labor Day (první pondělí v září), Thanksgiving Day (čtvrtý čtvrtek v listopadu), Christmas Day (25. 12.) a New Year's Day (1. 1.).

V Corpus Christi žije oficiálně 250 000 obyvatel. Downtown na břehu zálivu mi připadá trochu provinční. Ale ono vlastně Corpus Christi je malé město kdesi u všech čertů. To jenom na české poměry je svým počtem obyvatel velkoměstem. Stojí tu sice pár nových administrativních budov včetně dominantní a efektní Bank of America, ale nenajdete žádné kypící lidské mraveniště. To je však možná typické pro všechna americká velká města. Čtvrt milionu obyvatel – člověk by si řekl, že to musí být kotel (i když třeba Brno či Bratislava jsou lidnatější). Jenomže města jsou roztáhlá a množství lidí sídlí na velké ploše, takže se tam ztratí. Ve velkoměstě typu Houstonu je to jinak, tam je šrumec i na předměstí, ale Corpus Christi je přece jenom provinční hnízdo, i když široko daleko největší. Určitá pustota downtownu souvisí i s tím, že byznys se odtud před dvaceti lety odstěhoval do byznysparků v okrajových částech města a vrací se zpět jenom pomalu. Cvrkot obstarávají spíše turisté; hotely Radisson, Holiday Inn, Sheraton, Marriott a další tady mají vyrovnané na Shoreline Boulevardu pěkně jeden za druhým. Pod okny jim po chodníku pobíhají nadšenci pro zdraví, ničí si nohy na asfaltu a z plna hrdla dýchají výfukové plyny, které uniknou katalyzátorům. Ze zálivu ovšem vane mořský vzduch a běžci jsou určitě přesvědčeni o správnosti svého počínání. Kdoví, kolik z nich je domácích a kolik hotelových hostů. Nejráději bych asi bydlela v Radissonu, protože stojí naproti marině. Hezky si ji tady postavili: podél nábřeží vybudovali šikmou opěrnou stěnu, kde se dá vysedávat na terasovitých schůdcích, pozorovat lodě a relaxovat.